

I øvrigt synes jeg, at hele billedet med 68 er et forsøg fra regeringens side på at fremmane et fjendebillede, som man gladelig kan tæske løs på, når man ikke kan finde på andet, og det synes jeg sådan set ikke hører nogen steder hjemme i det Herrens år 2003. Det hører for mig at se en svunden tid til, og derfor synes jeg, det er godt, at debatten i dag er rejst. Vi har fra de forskellige politiske partiers side kunnet give udtryk for vores holdninger til spørgsmålet, og vi har fået præsenteret regeringens og regeringspartierne mening – endnu en gang med lidt forskellig stemmeføring, ikke mindst når man lytter til, hvad den konservative ordfører senest sagde.

Debatten om hele denne øvelse har i sig selv som udgangspunkt været sund, og jeg håber, den fører til, at regeringen og også regeringspartierne ordførere vil overveje deres ord, så vi ikke hører den foragt for eksperter, som jeg synes somme tider bliver bibragt befolkningen via de udmeldinger, der kommer fra regeringen og måske især det ene regeringsparti.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne sige tak for debatten. Det er jo ikke, fordi der er kommet så forfærdelig meget nyt frem i forhold til de debatter, der tidligere har været om denne sag, så jeg tror, jeg kan gøre det kort, og der er sådan set også kun to ting, jeg føler behov for lige at slå fast.

Først en rent faktisk ting: det har under debatten været anført, at nok har regeringen nedlagt en masse overflødige råd og nævn og centre, men regeringen har sandelig også oprettet en hel masse. For ikke så lang tid siden blev der offentliggjort et tal i Ugebrevet A4, og ifølge den opgørelse skulle regeringen have nyoprettet 77 råd og nævn. Det vil jeg gerne afvise, for det er der ikke tale om. Det, der er tale om, er, at regeringen har oprettet 27 nye råd og nævn inden for det seneste år, og det skal ses i forhold til, at der er nedlagt eller sammenlagt over 150. Der er altså under alle omstændigheder tale om en betydelig nettoreduktion af antallet af råd og nævn.

Det er jo sådan, at forespørgslen i dag har to led. Første led er, at jeg skal redegøre for, hvilke kriterier der har ligget til grund for nedlæggelse af disse råd og nævn, og det har jeg svaret på og vil også gentage: Kriteriet har været, at vi har nedlagt, hvad der var overflødigt. Det har også givet en besparelse, den besparelse er blevet brugt til velfærdsgoder, og vi synes altså, det er

det bedste at nedlægge overflødige råd og nævn og centre og bruge pengene til de ældre, til sygehuse, eller hvad man nu kan bruge pengene på. Det er den ene del af forespørgslen, og den har jeg besvaret.

I den anden del af forespørgslen bliver jeg spurgt, hvad meningen er med udtalelsen til Berlingske Tidende om, at vi som borgerlige politikere kunne konstatere en påfaldende tendens til, at udsagn fra eksperter i råd, nævn, institutioner osv. var udtryk for 68-tænkning og systematisk var kritiske over for os. Jeg vil gerne sige: Jeg mener hvert et ord, jeg står ved hvert et ord, og jeg synes, det er fornuftigt. Men jeg vil godt gøre opmærksom på hvad det var, jeg rent faktisk sagde. Jeg sagde, at mit synspunkt om eksperter er principielt; at det er afgørende nødvendigt for et folkestyre, at der er kritisk lys på eksperterne, og at det, der har ført til nedlæggelse af råd og nævn og centre, er, at de er overflødige. Det er en anden debat, men det er en nødvendighed, at der hele tiden er kritisk lys på eksperterne.

KI. 15.55

Det, der inspirerede mig til udtalelsen, var, at en såkaldt ekspert, som hyppigt optræder i den offentlige debat, kunne berette til avisen, at han engang var blevet ringet op af en journalist, som ønskede en udtalelse, og den gav han. Men den passede helt åbenbart ikke til den pågældende historie, så derfor blev den ikke bragt, og han kunne kun konstatere dagen efter, eller hvornår det nu var, at journalisten havde ringet til en anden ekspert, der havde sagt det modsatte, og det blev brugt. Det er jo ikke forbudt for journalisten først at ringe til én og så til en anden, men det er da påfaldende, at det kun er den ene ting, der blev bragt, og det er derfor, man hele tiden skal have lys på eksperternes rolle.

Jeg vil gerne understrege, at jeg er tilhænger af, at vi har eksperter til at rådgive – men netop til at rådgive og *kun* rådgive. I et folkestyre er det politikerne og til syvende og sidst befolkningen, der træffer beslutningerne. Man kan lytte til råd fra den ene, man kan lytte til råd fra den anden, og så danner man sig sin egen holdning, men man har hele tiden brug for, at der er et kritisk lys på eksperternes rolle. Det var det, jeg vil give udtryk for med mine udtalelser til Berlingske Tidende, og det står jeg ved, for jeg mener, vi alle har en forpligtelse til at være kritiske og årvågne, så folkestyret ikke udvikler sig til ekspertstyre.